

'Quiero ser monja'

Dll, 6/06/2016 per Francesc Romeu

[Pensa-t'ho bé!](#)

Durant sis setmanes la cadena de televisió 'Cuatro' ha fet un programa, tots els diumenges al vespre, en un format de "reality show", titulat 'Quiero ser monja', on, amb el beneplàcit de tres congregacions religioses femenines, un grup de cinc noies afrontaven el repte de plantejar-se, públicament i davant de les càmeres, la seva vocació religiosa.

No cal dir que l'orientació d'un programa d'aquesta mena ha generat tota mena d'opinions, dins i fora dels cercles creients i de les comunitats religioses. Amb tot, he de dir que, el que a primera vista em semblava un atreviment i una banalització de la intimitat en la decisió interior d'unes noies i de l'intrusisme en la vida d'unes comunitats religioses, després s'ha acabat convertint en una gran oportunitat perquè una audiència d'un milió de persones hagi pogut conèixer la predisposició i els bons sentiments d'unes noies i els bons principis que regeixen la vida religiosa de tres comunitats de monges: les Missioneres del Santíssim Sagrament, les Filles de Santa Maria de Leuca i les Justinianes.

Tres comunitats religioses diferents i tres realitats diverses: monges de vida activa, monges de clausura i monges de missions. I així, les cinc noies: Fernanda, Juleysi, Paloma i les germanes Janet i Jaqui, han pogut progressar en el seu discerniment seriós de la seva vocació religiosa davant dels televisors i les tres comunitats de monges han pogut també entrar en el menjador de moltes cases en uns moments en els quals, per una profunda i greu secularització de la nostra societat, la vida religiosa ha quedat ja apartada i al marge de la realitat social i ha esdevingut una desconeguda.

Si, al principi, em vaig escandalitzar una mica pel drama que van representar les cinc candidates quan el primer diumenge van haver d'abandonar el seu telèfon mòbil i entrar en una comunitat religiosa amb les mans a la butxaca, com també pel fet de veure que una candidata, la Juleysi, tenia el seu promès que l'esperava a fora, l'Alberto, i que per tant tenia molt poques possibilitats de prosperar en la vida religiosa; també he de dir que cap al final m'he reconciliat amb aquest format de "reality show" i he pensat que en un horari de màxima audiència, de "prime time", ha estat positiu poder mostrar el que és la fe cristiana i el que representa viure-la d'una manera més compromesa dins d'una comunitat.

La realitat que s'ha presentat no ha estat fictícia perquè no s'ha fet un teatre, ni els personatges eren uns actors, ni tampoc hi havia un compromís econòmic, sinó que es tractava de presentar uns fets i unes situacions reals; per això també els resultats són positius: una de les noies, la Fernanda, començarà al setembre el seu aspirantat amb les Missioneres del Santíssim Sagrament i reconeix que l'experiència que ha viscut li ha estat positiva per prendre amb més seguretat aquesta decisió que ella es planteja que sigui per a tota la seva vida.

La Fernanda és una noia d'origen xilè, de 24 anys, que va venir a viure a Mallorca amb 14 anys i amb els seus pares i germans, i que ara es traslladarà a Madrid per fer l'aspirantat amb les monges i després haurà d'anar a Mèxic a fer el prenoviciat i el noviciat. Durant aquests anys ha estudiat com a auxiliar d'infermeria i ha estat acompanyant un grup de catequesi de postcomunió.

I el fet que el treball de les monges s'hagi divulgat per la televisió també ha provocat que algunes noies ja s'hagin posat en contacte amb elles per interessar-se per aquestes comunitats, atès que s'hi senten identificades i demanen un acompanyament, com també el cas d'un matrimoni de metges que s'ha ofert per anar aquest estiu a la missió que les monges tenen a Bella Vista.

Si, com diuen les estadístiques, només hi ha un 1% dels nois i noies, amb edats compreses entre els 15 i els 24 anys, que es plantegin "sovint" d'escollir la vocació religiosa com a una opció de vida, al costat d'un 5% que s'ho han platejat "alguna vegada", potser és bo que les comunitats religioses es plategin molt seriosament fer accions d'aquesta mena, és a dir, jornades de portes obertes.

No crec que tot s'hagi de presentar tan directament com una plataforma vocacional amb un desig quasi boig per aconseguir nous adeptes sinó que simplement es tracta de plantejar-se el fet de donar-se a conèixer molt més en una societat on la vida religiosa ja només ens arriba per la televisió i moltes vegades amb experiències molt llunyanes o d'altres religions.